

MEN'S GILLETTE, STORY

BLADEFREGA

MEN'S GILLETTE, STORY

"Enzo," zei mijn moeder tegen mijn vader, "we moeten hem naar kostschool sturen.

Ik kan Nando niet meer aan.

Hem onder controle houden is onmogelijk.

Erger nog, hij is onvoorspelbaar."

Ze zweeg even.

"Weet je wat hij vandaag heeft gedaan?"

"Nee. Vertel."

"Hij was bij mij in de winkel en, zonder dat ik het merkte, verdween de lange schaar.

Degene die ik gebruik om stof te knippen.

De rollen stof van dertig meter.

Ik moest de reserveschaar gebruiken.

Ik heb bijna een uur gezocht.

Toen zag ik hem terugkomen.

Kalm.

Glimlachend.

Met de schaar in zijn hand."

Mijn vader keek op.

"Waar was hij geweest?"

"Bij de bar."

"Wat deed hij daar?"

"Onze zoon is vijf jaar oud, Enzo.

Jij bent zijn vader.

Probeer eens verantwoordelijkheid te nemen in plaats van als een idioot te lachen.

Ik maak me zorgen.

Wat moet er van hem worden?"

Mijn moeder was doodsbang.

Toen ik echter terugkwam, was ik niet alleen.

Rocco Pizzimenti, eigenaar van Bar Orfeo, kwam met me mee terug.

Hij lachte zo hard dat hij nauwelijks kon blijven staan.

Volgens Rocco vond hij het geregeld leuk om me een hoorndrager te noemen.

Die middag had ik besloten de kwestie op te lossen.

"Weet je wat hij deed?" zei Rocco.

"Hij kwam de bar binnen met die schaar.

Om mijn keel door te snijden.

Ik hield afstand en bleef hem voor de gek houden.

De hele zaak lag in een deuk.

Maar hij gaf niet op.

Uiteindelijk moesten ze hem wegslepen."

Mijn vader lachte.

Rocco lachte.

De klanten lachten.

Ik niet.

Uiteindelijk hield Rocco op me een hoorndrager te noemen.

Dat was toen hij begreep dat ik niet helemaal was wat hij verwacht had.

Mijn moeder was al veel eerder tot die conclusie gekomen.

De volgende ochtend bracht ze me rechtstreeks naar de kostschool.

De Zusters van Sint-Vincentius.

Ze betaalde het inschrijfgeld en het jaargeld in één keer.

Verzekering.

Tegen mijn terugkeer binnen achtenveertig uur.

Ze bereikte ook een privéafpraak met de Moeder-overste over mijn toekomstige behandeling.

Mijn vader was verkoper.

De Moeder-overste was Napolitaans.

Achteraf gezien verklaart de combinatie van een verkoper als vader en een Napolitaanse Moeder-overste

bijna alles wat daarna volgde.

Zonder veel aandacht te trekken, zorgde mijn vader er ook voor dat het klooster een gestage voorraad kreeg

aan Gillette-promotiemateriaal.

Vooraf plastic tassen.

Vijfhonderd dozen.

In die jaren waren ze hun gewicht in goud waard.

Moeilijk te verkrijgen.

Duur.

Onmisbaar.

De zusters waren er dol op.

Telkens als de voorraad opraaakte, ging de telefoon.

Moeder-overste Maria Franca uit Forcella.

"Meneer Frega, misschien kunt u eens langskomen om te groeten."

Dat was toen ik een belangrijk onderscheid leerde.

Er was een spirituele begroeting.

En er was een sociale begroeting.

Op een dag belde de verkoopdirecteur, Raffaele Di Tullio, naar huis, op zoek naar mijn vader.

Jammer voor hem, hij vond hem.

"Frega, goedemorgen. Hoe gaat het?"

"Goed, dokter. Dank u. Maar dit is geen beleefdheidsbelletje.

Vertel."

"Op het hoofdkantoor zijn we allemaal nieuwsgierig.

We zouden graag willen begrijpen hoe één verkoper erin slaagde dertig procent van al het

promotiemateriaal dat in heel Italië werd verspreid, op te maken.

Pure nieuwsgierigheid.

Niets meer.

We hebben u bijna tweeëndertig pallets plastic tassen geleverd.

We vragen ons af hoe de zaken gaan.

Niet de Gillette-zaken.

De plastic-tassenzaken.

Verkoopt u ze?

Maakt u winst?

Of wilt u misschien uitleggen wat er precies gaande is?"

Mijn vader aarzelde niet.

"Ik help het Vaticaan.

Ze hebben beperkte middelen.

Geen budget.

De Zusters van Sint-Vincentius in Reggio Calabria, waar mijn zoon opgroeit, vroegen om een kleine

samenwerking in hun liefdadigheidswerk.

Zoals u me geleerd hebt, dokter, heb ik het initiatief niet bekendgemaakt.

Ik weet dat u dit soort dingen liever in stilte gedaan ziet.

Geen publiciteit.

De Gillette-manier."

Stilte.

Een lange stilte.

Uiteindelijk:

"Heel goed, Frega.

Ik stuur meer materiaal."

Acht jaar lang kochten de zusters nooit ook maar één plastic tas.

Eén vraag blijft onbeantwoord.

Wat als ze er een handeltje van hadden gemaakt?

Het waren nonnen.

Maar het waren ook vrouwen.

Niemand onderzocht het.

De eerste maanden op kostschool leverden minstens drie incidenten op die de zusters diep verontrustend vonden.

Voor mij leken ze volkomen normaal.

Het eerste vond plaats tijdens verstoppertje.

Wanneer we speelden, kwam ik onvermijdelijk terecht in de privévertrekken van de zusters.

Ik was nieuwsgierig.

Ik wilde zien hoe nonnen eruitzagen zonder hun sluier.

Mijn grootste ontdekking was een zuster wier haar bijna kaal was geschoren.

Daarna begon elke zoektocht met dezelfde waarschuwing.

"Kijk overal.

Die duivel kan zich overal verstoppen."

Ik was hun nachtmerrie geworden.

Het gevoel was volkomen wederzijds.

Het tweede incident vond plaats tijdens de ochtendmis.

Elke dag om half elf gingen de kinderen in de rij staan als ze de kapel verlieten.

Een zuster hield haar rozenkrans op en stelde een simpele vraag.

"Wie is het machtigste wezen op Aarde?"

Iedereen gaf het goedgekeurde antwoord.

"Jezus Christus."

Dan kusten ze de rozenkrans.

Op een ochtend bracht ik een kleine aanpassing aan het ritueel.

In plaats van de rozenkrans te kussen, kuste ik het habijt van de zuster.

Toen zei ik:

"Mijn vader zegt dat vrouwen machtiger zijn dan God."

De reactie liet niet op zich wachten.

Mijn ouders werden voor de lunch ontboden.

De instelling wilde de duivel verwijderen.

Een voldoende gulle cheque veranderde zonde in bezorgdheid.

De bezorgdheid verdween opmerkelijk snel.

De cheque bevatte zes nullen.

Oude Italiaanse lires waren buitengewoon overtuigend.

De jaren gingen romantisch voorbij onder de bescherming van onschuld.

Taartfeesten waren gewoon gelegenheden om gratis te eten.

Het theater was een gelegenheid om de waarheid te vertellen.

Wanneer ik een prins speelde, informeerde ik het publiek dat de prinses niet gekust mocht worden omdat

ze lelijk was en last had van onaangename adem.

De leraren waren het daar niet mee eens.

Uiteindelijk brak de vijfde klas aan.

Toen het eindexamen.

Een lid van de commissie liet een privégedachte ontsnappen naar de openbare ruimte.

"Eindelijk.

We zijn van hem af."

Alles leek geregeld.

Alles leek voorbij.

Ik wachtte dertig jaar.

Toen keerde ik terug.

Ik plaatste een bestelling voor Gillette-scheermesjes.

Vooruitbetaling.

Niemand vroeg ooit hoe zoiets mogelijk was geworden.

Eenzestig jaar zijn verstreken.

Zelfs vandaag blijven er vragen.

Onlangs keek mijn dochter me aan en zei:

"Sorry, Nando.

Ik noem je geen pa.

Maar wie ben jij in godsnaam?"

Ah.

Ahahahah.